

Preparació d'un viatge

La preparació d'un viatge en els seus detalls més elementals ja comença a activar el cervell d'una altra manera: obres l'armari i tries pantalons i camises, treus un jersei gruixut si vas a un país fred i plujós mentre la cambra és en una xafor que ofega l'ànim; imagines què et pot faltar quan siguis al lloc; endreces la roba interior; fas un càlcul aproximatiu dels diners que hauràs de menester; sents l'estranyesa d'abandonar la casa on tot l'any vius com si fos la teua clasca de tortuga. Planxes les camises que necessites, rentes el got que faràs anar a la tenda, busques els coberts, mires el vell sac de dormir que fa dies que no fas anar. Et falta un plat metàl·lic que hauràs d'anar a buscar... Després, de cop, et sents estranyat en el teu hàbitat normal.

Et pesen i són fosques les coses de cada dia.

Surts del pàrquing per anar a buscar les últimes bagatelles: lligar els últims caps, comprar les darreres coses. Hauràs d'endur-te una llibreta per ano-

tar les impressions dels llocs i una altra de més menuda per prendre notes al peu de la muntanya o del paisatge. I una càmera fotogràfica, si pots.

Em sembla que viatjar és una de les formes que tenim per reactivar la nostra creativitat. El canvi de sensacions, d'ambients, de llum, provoquen en la nostra retina una possible vivesa. Viatjar serveix per engegar el motor de la nostra sensibilitat adormida, per obrir les finestres a la nostra vida sempre sota persianes i cortines.

No negaré que produeix una certa angoixa enfrontar-se a aeroports desconeguts, a moments de cansament, però, al cap del viatge, acabes col·leccionant certes postals que la ment va retenint a poc a poc. Naturalment hi ha viatgers de tota llei: n'he conegut que s'embarquen en llarguíssims periples per països i ciutats allunyades d'Europa i duen al cor una imatge d'una sortida de sol a la posta o un vol d'ocells multicolors i selvàtics al fons de la riuallada. També n'hi ha de cercadors d'experiències vitals d'altres músics o escriptors que els han colpit.

Andreu Loncà

Andreu Loncà

Busquen les tombes dels seus escriptors predilectes i hi dipositen una rosa blanca. O senten la música de la Filharmònica de Viena en un jardí sumptuós. I d'això s'alimenten.

Viatgem per atrapar aquests moments sublimes que, potser, ens redimeixen. Ens salven una mica. Després escrivim cartes als amics des del lloc i les nostres paraules brollen amb una força i amb una potència inaudita. A vegades anotem les nostres impressions a cop calent i llavors allò ja és la sublimitat. Quasi la perfecció! Com queda sacsejada la nostra consciència per les vivències que una ciutat ens suscita! Com quedem imantats en una imatge forta en un mercat de la carn, en una paraula que hem sentit en un pub britànic, en una llum capvespral que hem vist en una ciutat nòrdica. O en una persona que fugaçment hem conegut. Viatgem per omplir-nos el cap d'imatges i arribar carregats d'aquests tresors invisibles a les nostres cases, delerosos de relatar-ho als amics, amb una copa de vi als dits.